Ч. 144. Пятниця 7 (20) липня 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Міністер просьвіти і віроісповідань о конґуї. — Події в Росиї. — Турецко-анґлійский спір пограничний.

Як вже звістно з депеш, предлогу о конґруї відослано назад до підкомітету. Підчас дискусиї над сею справою в комісиї буджетовій заявив міністер просьвіти і віроісповідань др. Мархет, що після єго глубокого переконаня доходи службові широких кругів душпастирских суть просто недостаточні і не відповідають ані коштам і трудам, яких вимагає приготовлене до сего званя, ані не дають душпастиреви можности жити без материяльного недостатку після обовязків свого стану, ані також не дають тої независимости, якої вимагає діяльність в публичній службі. Отже справу потреби поліпшеня треба потвердити. Але тепер розходить ся о то, які вишукати жерела до того. Під сим взглядом треба було взяти під розвагу, чи ужити до того набуване власне майно церкви (записи і т. п.), чи і кілько можна би осягнути через реформу т. зв. додатків з релігійного фонду і чи можна би здати справу дотациї духовеньства на громади. Справедлива розвага показує, що майно стояче під власною управою церковних властий не покрило би суми потрібної на покритє конґруи. Одинокий спосіб був на то: управильнити наново додатки з фонду релігійного. Правительство возьме ся безпроволочно до того, але то не така робота, котра далась би в короткім часї перевести. Реформа тота могла би скінчити ся аж з початком 1910 р., але з поліпшенєм конґруи не можна аж до того часу чекати. Третого жерела ледви чи можна би ужити. Парохії можуть нині ледви сповняти ті обовязки, які на них доси закон накладає, отже покривати потреби для богослуженя і конкуренцию будівельну; накладати на них нові тягари не дасть ся практично перевести. Коли же би розходило ся о то, чого жадає ґр. Штірґкг, щоби поробити обмеженя в предложеннях правительства, то треба мати на оці дві річи: Коли до розпорядимости єсть менша сума, то треба єї так ужити, щоби інтересовані на однім поли своїх бажань одержали щось вдоволяючого. Такою поправою конґруи було би заведенє додатку після літ служби а іменно у формі пятилітного підвисшеня конґруи, на що потреба би около 4,800.000 корон.

Бунти у войску російскім ширять ся щораз більше. „Рѣчь" доносить, що міністер справ внутрішних одержав від варшавского ґен.-ґубернатора повідомленє, після котрого полк варшавский, висланий з Лодзі до Варшави, відказав послуху і заявив: „Не хочемо робити служби у Варшаві, бо нас післали туди, щоби ми там виступали против наших товаришів з вільненьского полку. Не уступимось з табору, коли командант не сповнить нашого жаданя і не заверне нас назад до Лодзі". Як доносить ґен.-ґубернатор, заворушенє у вільненьскім полку стає з кождим днем щораз більше. Завертати варшавский полк до Лодзі уважає він за небезпечне, бо войско готове в Лодзі сполучити ся з тамошними робітниками. Ґен.-ґубернатор просить, щоби міністер розпорядив, що він має робити.

„Наша Жизнь" доносить знов з Житомира: Осьма бриґада артилериї зажадала усуненя зі служби якогось фельдфебля, котрий дуже люто обходив ся з вояками, і загрозила, що на случай, коли то не стане ся, то она відкаже послуху.

Міністер війни ґен. Ридіґер вибирає ся дня 15 с. м. в довшу подорож по краю і буде інспекционувати всі ґарнізони, де проявили ся бунти. „Биржев. Вѣдом." доносять в сій справі: Міністер війни Ридіґер був послідного тиждня два рази у царя в Петергофі, щоби на основі дат, які одержало мі-

---

1)

Звичай і мода.

(Культурно-історична розвідка. — Написав К. Вербенко).

Звичай і мода: два слова а кілько в них змісту! Можна би писати цілі книги а за провідну гадку взяти: „бистрота людского розуму і крайна глупота, краса і погань" — дві крайности, на котрих опирають ся всі наші звичаї і мода. Але писати всесторонно про звичай і моду значило би писати історию культури, а того ми не наміряємо; длятого викажемо лиш коротенько ріжницю межи звичаєм і модою, а відтак приступимо до історії і характеристики деякого нашого теперішного одіня, а при тім викаже ся вже сама з себе тота провідна гадка, яку ми повисше зазначили.

Звичаєм називаємо то, що заводимо собі в житю чи то з природної чи видуманої конечности, без взгляду на то, чи то годить ся ся вповні з розумною розвагою, чи ні, і держимось того з навички, бо нам з тим добре або вигідно, або нам то подобає ся. Звичай обнимає всі вимоги нашого житя, він переходить в спадщині з рода в рід і стає ся для нас другою натурою, а длятого так трудно єго иноді збути ся. Мода то також звичай, але такий, котрий обнимає лиш деякі вимоги нашого жи[тя] і часто зміняє ся. Зміна то характеристика [мо]ди; в зміні шукаємо ріжнородности, котра [на]с забавляє, і краси, котра нас звеселяє, а що [п]ісля нашої народної приповідки „не то красне, що красне, але що комусь подобає ся", то й не дивота, що мода, шукаючи краси, виводить иноді й погань. Саме слово „мода" єсть француске і пішло від латиньского modus, що значить „спосіб", отже спосіб, в який добираємо собі н. пр. одіня або чогось иньшого, як устроюємо собі наші помешканя і т. д.; але звичайно, коли говоримо о моді, маємо на думці лиш той звичай, після котрого зміняємо від часу до часу форму, матерiял і краску нашого одіня. Причиною моди стала ся не лиш сама охота зміни і добиране краси, але ще в далеко більшій мірі наслідуваня других а відтак і туманенє себе самих і других.

Перші початки моди сягають дуже давних часів і починають ся там, де менше культурні народи стикали ся з культурним і одні від других переймали звичаї. Для приміру згадаємо, що Римляни переймили були від Греків звичай голити бороди, а звичай той завели були у себе молоді Греки, паничі, котрі подібно як і наші теперішні хотіли чимсь відзначити ся від других. То була вже мода. Славний римский вожд Юлий Цезар пише про Галлійців, предків теперішних Французів, що їм заєдно забагало ся щось нового і що они переймали від Римлян їх мову і звичаї. Чужі звичаї були вже у них в моді. Але справедлива мода настала аж тоді, коли народи зачали зближати ся до себе, коли культура одних ставала взірцем для других і коли ліпші і красші вироби якогось народу почали знаходити легкий приступ до сусідних країв. Справедливий межинародний характер прибрала мода в 17 столітю за француского короля Людвика XIV. Від того часу почала верховодити в Европі француска мода і задержала свій вплив аж до нинішних часів. Пізнійше зачала їй робити конкуренцию анґлійска мода, а ще пізнійше зазначив ся Відень своїми модними виробами і так витворили ся три головні сьвітові моди: париска або француска, льондоньска або анґлійска і віденьска мода. Побіч сих зачали виробляти ся в найновійших часах мода берлиньска і американьська, але ся послідна не змогла ще доси запанувати в Европі і має найбільше значінє лиш для самої Америки. Але звідки бере ся мода і хто єї робить? На то складає ся богато обставин, як то в слідуючім побачимо.

1. Капелюх.

Насамперед про назву капелюха: Слово „капелюх" не наше, чуже, перейшло до нас мабуть через Польщу з італїяньского „capello", по польски „kapelusz". Але ми маємо своє власне, дуже красне, на жаль мало уживане слово „крисаня", котре віддає докладно поняте капелюха: накритє на голову заосмотрене крисами; та мабуть мода тому винна, що ми проміняли своє добре, зрозуміле слово за чуже незрозуміле. По російски називаєсь капелюх „шляпа" від німецкої назви „Schlapphut"; Чехи кажуть „klobauk", таке саме слово як і наше „клобук" (клобучина або повсть); по француски каже ся „chapeau" (шапо), по німецки „Hut", по анґлійски „hat".

Хто видумав капелюхи? Мабуть той, хто перший поклав на голову лист лопуха або

ністерство війни о бунтах, зложити звіт цареви. Цар висказав при тім бажане, щоби мінїстер війни переконав ся особисто о тім, що дїє ся в поодиноких ґарнізонах.

До „Двадцятого Вѣку“ доносять з Тули: Баталїон саперів в таборі в Алексіно став бунтувати ся. Вояки ставили всїлякі економічні жаданя. Командант зажадав телеґрафічно з Москви присланя астраханьского полку з пушками. Коли полк прийшов, замкнув зараз пороховню і маґазин з оружиєм. Онолги вели через Тулу 70 арештованих саперів. Коли они переходили через місто, співали марсилїянку.

З Варшави доносять про слїдуючі розбійничі напади: Ватага, зложена з 18 молодих людий, напала на двір в Понятові під Яблонною, повязала фільварчну службу, а загрозивши управителеви револьвером, вимусила від него 248 рублів готівкою та забрала множество дорогоцїнних річий, срібла, біжутерий і т. п., забрала на віз всї зрабовані предмети, вивела із стайнї найлїпшу пару коний і поїхали до Варшави. — Вчера о 9 год. рано напало на площи за Зелїзною Брамою у Варшаві чотирох молодих людий на помічника канцелярії нотарияльної Дилькевича, а приложивши єму револьвер до чола, забрали від него 5119 рублів, які він ніс до банку державного.— З Радомска доносять знов, що оногди о 12 год. в ночи застрілено чотирома вистрілами урядника акцизи Николая Альфієва. Виновники втекли.

В анґлійскім парляментї предложено вчера білу книгу о турецко-єгипетскім спорі пограничнім. З тих актів показує ся, що льорд Кромер о депеші з 21. мая до секретаря державного Ґрея звертав увагу на небезпечність, яка може вийти з того, що турецкі войска посувають ся щораз дальше. В Єгиптї — каже він — готов вибухнути фанатизм. Обговорюючи відтак всеіслямекий рух в Єгиптї — каже він — що найлїпше поки що не противити ся всеісляміским ґазетам; але коли би они таки поважно загрожували публичному спокоєви, то треба взяти ся до репресалїй. Остаточний висновок з того всего, що дїє ся в Єгиптї і магометаньскім сьвітї, єсть зовсїм ясний: треба заєдно збільшати анґлійскі залоги на кошт єгипетского скарбу.

Новинки.

Львів, дня 19-го липня 1906.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва надав опорожнену посаду канцеліста в окружнім урядї гірничім в Дрогобичи вислуженому підофіцирови Іґн. Влодкови. — Львівский висший суд краєвий іменував канцелярийного офіцияла у Львові Софр. Гальку старшим канцелярийним офіцияльом в Печеніжинї.

— **Зміни в управі середних шкіл.** Директором нової ґімназиї в Горлицях мав стати проф. др. Генрик Копія з вім. ґімн. у Львові. На місце уступаючого директора IV. ґімн. у Львові д-ра Кар. Петелєнца має прийти директор з Бучача, Зих, а на місце директора І. реальної школи у Львові д-ра Ґерстмана, що переходить на емеритуру, має прийти проф. реальної шк. в Тернополи, Мих. Рембач. В Перемишли уступив на емеритуру директор тамошної польскої ґімназиї, Станислав Шпонтковский.

— **З товариства „Просьвіта“ у Львові.** На послїдних загальних зборах товариства, що відбули ся у Львові дня 29 червня с. р., вибрано головою товариства адвоката д-ра Е. Олесницкого. Нововибраний голова скликав перше засїданє видїлу на день 13 с. м. і під єго проводом приступлено до вибору заступника голови. Дотеперішний заступник, др. Конст. Левицкий, заявив, що нового вибору не може приймити, бо на те не позваляють єму численні заняти в инших товариствах. По тій заяві вибрано заступником голови товариства проф. дра Олекс. Колессу. По тім виборі віддав др. Евген Олесницкий дальший провід заступникови голови д-рови Ол. Колессї та під єго проводом вибрано: проф. дра Івана Брика секретарем і директором канцелярії: о. Ал. Темницкого касиєром; проф. Петра Огоновского контрольором; проф. Василя Білецкого редактором видавництв товариства і о. кат. Теодозия Лежогубского економом і бібліотекарем товариства.

— **Подяка.** За щире і ревне занимане ся школою, за запопадливе старане о перебудову школи, вкінци за велику прихильність для учительства, складаю сим п. Михайлови Комарови, предсїдателеви ради шкільної місцевої в Глібовичах сверских сердечну подяку — *Ігнатий Бірк*, управитель школи.

— **Школа годівлї дробу в Зеленій** коло Рави рускої. Курс в нїй починає ся 15 вересня. Задачею школи єсть: ширити розумні засади годівлї дробу і замилуванє до неї у наших селян. Предмети науки: 1. наука природної годівлї, 2. провадженє рас, 3. головні засади віджививаня і ґіґієни взагалї а домових птиць в подробицях, 4. виховуванє куряг в природний спосіб як і штучний при помочи приладів в порі, як квок нема. Принятими можуть бути особи, що займають ся годівлею. Відпійнишим удїляє краєвий Видїл стипендиї. Поданя в тій справі треба вносити до краєвого Видїлу.

— **Конкурс.** Видїл бурси учительскої в Тернополи прийме на рік шкільний 1906/7 60 питомців. Услівя принятя: 1. Сини учителїв будуть приняті за 22 К місячно, а инші за 30 К. 2. Отець, взглядно опікун мають зложити деклярацию при вступі питомця до бурси на руки префекта п. Волод. Котовича, що зобовязують ся складати оплату місячну з гори, найпізнїйше до 5 кождого місяця. 3. До поданя треба долучити сьвідоцтво шкільне і марку листову 10 с. на відповідь. 4. Отець або опікун мають заплатити статутову вкладку 2 К річно і одноразово 2 корони вписового. 5. Питомцї дістають в бурсї повне утриманє, а мають з собою привезти: постіль, біле і убранє. 6. Поданя належить присилати на руки секретаря видїлу п. Волод. Гайльмана ул. Крашевского ч. 21 найдальше до дня 1-го серпня 1906 р.

— **Огнї.** З Хомяківки, в чортківскім повітї, пишуть: Минувшого тиждня пять разів бив церковний дзвін на тревогу з причини повтаряючих ся раз пораз пожарів. Пожари вибухали в безпосереднім сусїдстві загороди Франка Лонки і обертали в попіл сусїдні хати і будинки, але полишали хату Лонки цїлу. Аж за пятим разом і та загорода згоріла. Прибула на місце жандармерия і вислїдила виновника тих пожарів в особі вітця Франка, Мартина, котрий признав ся, що хотїв вімстити ся на сині, бо той не віддавав єму кількадесятьох корон, які був винен. Шкода значна, цїлком необезпечена.

— **Дефравдация.** З Праги телєграфують: Hlas Naroda доносить з Молодого Болеслава, що утїк звідтам касиєр тамошної філїї ческого промислового банку, Вяч. Кудей, забравши з собою значні гроші. В єго товаристві виїхала одна акторка правінциональнoго театру. Зараз в першій хвили, без переглядання навіть торговельних книг, викрито, що не стає 60.000 корон. Побоюють ся, що Кудей спроневірив далеко більшу суму.

— **Непоправний мантїй.** Вже 56-тий раз арештовано у Львові налогового мантїя Саломона Ванга, котрий від кільканайцятьох лїт обманює легковірних, продаючи їм мосяжні обручки за золоті. Як лиш відсидить кару, сейчас розпочинає на ново своє ремесло і веде єго так довго, аж знов не дістане ся в руки полїциї.

— **Смерть короля диямантів.** В Льондонї помер дня 16 с. м. один із найбогатших людий на сьвітї, король диямантів, міліярдер, котрий з нічого, бо за позичені гроші доробив ся

якоїсь иншої ростини, щоби єї заслонити від сонця. Історія капелюха стара як сьвіт. Здаєсь, що вже стародавні Асирийцї знали і носили капелюхи, котрі своєю формою дуже нагадували теперішні цилїндри. Всї капелюхи можна би подїлити на два головні роди: капелюхи з повсти або материї і плетені капелюхи. До першого рода належать: 1) цилїндри, 2) тверді капелюхи, 3) мягкі капелюхи; до другого: 1) капелюхи соломяні; 2) капелюхи з лика а поправді з гиблівок; 3) капелюхи з кіньского волося уживані виключно лиш в Кореї; 4) капелюхи найновійшої видумки з тоненько різаного картонового паперу.

Але князем всїх капелюхів, ознакою найвисшої культури европейскої а заразом і вершком людскої глупоти то безперечно цилїндер; убираючи єго на голову не маємо дійстно нїякої причини споглядати з погордою на тих дикунів з островів Фіджі, що запихають собі в перединку в носї між нїздрями довгу, виструґану кісточку, або на тих дикунів над горішним Нїлем, що в долїшну губу впихають собі вигладжений, подовгастий, на 8 до 10 центиметрів довгий камінь, уважаючи єго за найбільшу окрасу. То у них така сама мода як у нас всадити на голову цилїндер. Отже від сего капелюха над капелюхами зачати би нам історию капелюхів.

Справедливо сказав якийсь Нїмець, що з цилїндром подібно як і з людскою глупотою годї дійти до кінця. Цїлі поколїня від самого початку, коли він лиш зродив ся, вели борбу против него і остаточно мусїли єму піддати ся. Ще й нинї многі з него насьмівають ся, прозивають єго „комином“ і „коновкою“; Нїмцї називають єго „рурою“, „дїжею“ (Glanzbutte) або „штовхачем“ (Stösser) а мимо того всї віддають єму честь і поклін, бо то капелюх над капелюхами і нема красшого і поважнїйшого над него, бо то шляхтич між капелюхами. Він перебув щасливо всї злиднї і належить нинї до найбільшої паради. Чи хтось хоче надати собі значіня й поваги, чого не може й не вміє в иньший спосіб виробити, чи хоче віддати другому честь і поклін, бере цилїндер на голову. Без цилїндра нема нї весїля, нї похорону, нї повитаня, нї прощаня, анї урядового представленя, ба, він грав навіть і полїтичну ролю. Колись був він відзнакою демократів, відтак став капелюхом консерватистів. Був час, коли він вкривав лиш голови великих панів а відтак зійшов на льокаїв і візників. Часами мусїв піддавати ся духови часу а тодї ставав то висший то низший, то був рівнокруглий як пристало на справедешний цилїндер, то знов був дрібку вигнутий, раз мав ширші, другий раз знов вузші криси, але завсїгди і старі і молоді пропадали за ним. Та ще й нинї, хоч здає ся, що єму приходить вже послїдна година, єсть він предметом горячих бажань. Наші матуристи чекають нетерпеливо тої хвилї, коли замість мундурової шапочки будуть могли насадити на голову цилїндер. Многі помічники купецкі, всїлякі ремісники і промисловцї тїшать ся, коли надходить недїля або яке сьвято, що будуть могли убрати цилїндер і бодай раз в тиждень виглядати не тими, якими суть поправдї. Як видимо, грає цилїндер велику ролю в нашім житю, тому й цікаво знати, хто і коли видумав тото так многоважне накритє голови.

Було то 16. січня 1797 р. (не 18. цьвітня 1805, як дехто каже), коли по березї ріки Тамізи в Льондонї проходжав ся звістний в тих часах льондоньский дивак Джон Гетерінґтон у величезнім, круглім як валок капелюсї свого власного винаходу. Зробило ся величезне збіговище. Люди насьмівали ся з дивака а з того прийшло до бійки, підчас котрої Гетерінґтонови поломили єго капелюх. В то вмішала ся полїция і арештовала дивака та поставила єго перед суд за нарушенє публичного спокою. Коли прийшло до розправи, Джон оправдував ся тим, що після анґлійских законів вільно кождому анґлійскому пiдданому убрати на голову, що єму хоче ся. Суд признав рацию диваковн і увільнив єго. Після иньшої версиї засудив суд Джона на грошеву кару і заказав строго носити такі цилїндрові капелюхи з виїмком хиба в мясници. Такий був перший початок цилїндра. Як опісля винахід дивака став ся загальною модою в Льондонї, того вже не знати, досить що небавком опісля настав звичай не лиш в Льондонї, але в многих иньших містах анґлійских носити цилїндри.

(Дальше буде).

кругло 1000,000.000 — тисяч мілїонів, не корон але риньских! Альфред Байт — так називав ся той мілїярдер — був родом з Гамбурґа, чоловік з малим образованєм, помічник купецкий, але один з тих, для котрих приповідка: „Прибудь щастє, розум буде!“ Молодим хлопаком прийшов він до Парижа і вступив там до склепу якогось ювілера, що походив з Австриї. Під ту пору як-раз відкрито диямантп в пізнїйшій копальни Кімберлє в полудневій Африцї. Байт маючи 22 лїт, пішов туди шукати щастя. Лиш з великим трудом удало ся єму і єго пізнїйшому спільникови Верґеєрови наклонити париского ювілера, щоби той позичив їм гроший, і з позиченими грішми пустив ся в дорогу. Байт став відтак звичайним копальником, не доїв і не доспав, як день так нїч, в спеку і дощ та студінь перебував на дворі, але остаточно вже в перших початках свого приїзду почав класти основи для свого пізнїйшого богатства. Він познакомив ся зі звістним Родесом, званим королем або Наполеоном полудневої Африки і від тої пори оба они працювали разом і дорабляли ся гроший всїляко. Кілько людского поту і людскої крови налипло на їх мілїярдах — того нїхто не годен знати. Байт по правдї не на самих диямантах доробив ся гроша а на всїляких спекуляциях, обчисленних навіть на тяжко запрацьований гріш бідного робітника. Він втягав всїляких людий до спілки, творив акцийні товариства з дуже малими вкладками, торгував акциями підносячи штучно їх вартість і обнижаючи цїну, щоби лиш на них заробити; він піддавав всїлякі гадки: то шукати диямантів під верхом то в глубинї, то дїлити копальнї, то сполучувати їх разом і т. п., а на тім всім він заробляв, аж наконець став властителем сїмдесяти копалень а в яких 100 товариствах копальняних мав найбільший вплив і так доробив ся одного мілїярда. З нічим поїхав до Африки а вернув звідтам мілїярдером. З Нїмця зробив ся Анґлїйцем, купив собі красну маєтність в Анґлїї, побудував величаву палату, украшував єї найдорожшими образами, та лиш було жити серед розкоші, а тим часом той найбільший богач був бідаком в своїй палатї. Міг уживати, їсти й пити, а мусїв голодувати, бо вже від довшого часу хорував на жолудок. Шукав всюди поради, їздив по купелях, платив лїкарям, але нїчо не помагало; мілїярди не могли виратувати єго від смерти. Лише що недавно вернув з купелїв у Вісбаденї, як нараз дістав запаленя желез і помер в 53 роцї житя, лишаючи мілїярди може й чужим людем, бо був нежонатий і близшої родини не мав при собі.

— Про катастрофу з самоїздом на горбі Гендкрос, що знаходить ся на брайтоньскім гостинцї 54 кільометрів від Льондону, а 27 кільометрів від міста Брайтона, так розповідає один з пасажирів, що перебув щасливо катастрофу: Самоїздом, що служив за омнїбус, їхало 32 пасажирів, з тих 8 в серединї воза а прочі сиділи на горі на помості. Ми їхали о пів до 12 перед полуднем на горб після мого погляду за скоро так, що коли нам прийшло ся з'їзджати в долину, то вже темпо, яким ми починали з'їзджати, було за сильне. Чим більше ми з'їзджали в долину, тим скорійше гнав віз і я видів, як шофер (той що повозить і кермує возом) пробовав насамперед загальмувати віз ніжною гальмою, а коли то не дало ся зробити, тягнув за ручну гальму. Здає ся, що при тій роботї не держав він добре керми в руках, бо омнїбус, що гнав чим раз скорійше, почав на гостинци кидати ся то в один то в другий бік. Менї здає ся, що омнїбус, заким стало ся нещастє, гнав зі скоростию 70 кільометрів (10 миль) на годину. Пасажири, що сиділи на горі і виділи, що нещастє мусить настати кождої хвилї, почали страшно кричати. Всї з повикривлюваними від страху лицями половили ся були лавок або полягали на поміст межи лавками. Але не було вже нїякої надії на ратунок. Самоїзд вдарив в дерево і зломив єго як стебло та й сам в одній хвили розбив ся на кусні. Пасажирами кипуло на всї боки і виглядало так, як би колесо розмахове, що есть в руху, нараз пукло а кусні з него полетїли на всї боки. Так стало ся з омнїбусом і єго пасажирами. Порох на гостинци був змочений людскою кровю. Погибші і тяжко ранені лежали порозкидані на дорозї, а легко зранені, котрі могли підняти ся, ходили по гостинци, мовби від перебутої катастрофи з розуму зійшли. Виглядало зовсїм так, як би підчас якоїсь катастрофи на зелїзници. З малими вимками тїла погибших були страшно порозривані. Замітне то, що із тих вісьмох пасажирів, котрі їхали в серединї омнїбуса, нїхто не зранений небезпечно, а 4 з них навіть лиш незначно мають подрапане тїло. Двох пасажирів з тих, що сиділи на горішнім помості, зіскочило підчас їзди і лиш легко покалїчили ся.

— „Сокільский Базар“. Дня 11. с. м. в льокали „Сокола“ відбуло ся при нотари підписанє статутів новооснованого ся торговопромислового товариства „Сокільский Базар“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові. Збори отворив п. А. Будзиновский і предложив на голову зборів п. Іл. Яремкевича. По відчитаню статута підписало єго 19 з присутних на зборах. Опісля відбули ся вибори. До управляючої ради вибрані пп.: Ілля Яремкевич, Іван Боберский, Никола Сіяк, Никола Доскоч, Йосиф Курдидик, Сень Ґорук, Михайло Петрицкий, Спирид. Матренчук, Йос. Доманик і Іван Ігнат; заступниками членів пп.: Евген Пернаровский, Микола Лятошиньский і о. Лев Сембратович. До ревізийної комісиї війшли пп.: Іван Сполитакевич, Глїб Дурбак і Евген Балтарович. Підчас зарядженої перерви управляюча рада відбула засїданє, на якім вибрала головою ради п. Іллю Яремкевича, заступником п. Івана Боберского а секретарем п. Сеня Ґорука. Технїчним директором вибрано п. Дениса Кучику, а директорами на 5 лїт пп. Альфреда Будзиновского і Евгена Мартинця. На продовженю загальних зборів затверджено той вибір.

† Померли: В Загребі Йосиф Томич, один з найвизначнїйших сучасних писателїв хорватских. Писав він переважно повісти. — Елеонора з Левицких Коляньковска, вдова по б. судовім канцелїстї Іляриони, дня 15-го с. м. в Дорі, в 65-ім роцї житя.

Телеґрами.

Відень 19 липня. На нинїшнім засїданю комісиї реформи виборчої вела ся дальша дискусия над розділом мандатів в Чехії а пос. Кайзер заявив, що буде голосувати за внесенєм Перґельта а против всяких внесень компромісових. Пос. Цїпера заявив, що внесенє Перґельта (щоби Нїмцї мали 58 мандатів) есть не можливе до приняття. Він домагав ся ресумциї ухвали що до мандатів з Долїшної Австриї, щоби Чехи могли одержати в Долїшній Австриї 4 мандати. — Пос. Адлер іменем нїмецких робітників висказав здивованє, длячого Нїмцї хотять тепер звалити правительство, і заявив, що буде голосувати против внесеня Перґельта. Слїдуюче засїданє назначено на завтра по полудни.

Петербург 19 липня. (П. А.) Нинї виконано замах на прибочного ад'ютанта царя ґр. Тотлебена. Виновником есть якийсь молодий чоловік а причиною замаху особиста (?) месть за то, що ґр. Тотлебен велїв арештувати якогось аґітатора, котрий прийшов був до табору саперів межи Петербургом а Шлїсельбурґом. Виновник замаху втїк лодкою на Неві. Куля зранила ґр. Тотлебена лиш легко в голову.

Петербург 19 липня. (П. А.) Цар вислав відручне письмо до адмірала Дубасова, котрий з причини слабого здоровля уступив зі становища ґен.-ґубернатора в Москві, в котрім в дуже прихильних словах висказує єму признанє. Ґен.-ґубернатором Москви іменований комендант московского округа военного ґен.-поручник Гершельман (жид вихрест).

Петербург 19 липня. Розрухи аґрарні в сторонах Тамбова і Воронежа прибирають непокоячі розміри. Богато дворів ограблено, а властителїв і посесорів поубивано.

Курс львівский.

Дня 18-го липня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	574·—	584·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	195·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·50	101·20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·30	102·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·80	99·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·80	99·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·20	101·90
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·40	98·10
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	49·10	51·10
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·10	32·15
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	58·—	63·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·20	24·20
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель папировий	2·52	2·53
100 марок нїмецких	117·40	117·70
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Шість і пів мілїонів Корон виплатив „Днїстер“ відшкодованя.

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Днїстрі“!

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

Будинки, движимости, збіже і пашу обезпечає

одиноке руске Товариство асекурацийне против огневих шкід

„Днїстер“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“.

Шкоди оцїнює „Днїстер“ з місцевими членами і виплачує **зараз** признані **відшкодованя**. За 13 лїт виплачено **6,474.534 корон** відшкодовань.

Обезпеченя приймають аґенциї „Днїстра“ по всїх містах і більших селах; „Днїстер“ дає аґенциї письменним господарям, де ще не роблять инші агенти „Днїстра“. Аґенти „Днїстра“ заробили вже 807.742 корон провізиї.

Поліси „Днїстра“ приймають при позичках: Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, гал. Каса щадности, повітові каси щадности і сиротинські каси при судах.

Чистий зиск річний звертає ся обезпеченим членам і за рік 1905 припадає кождому членови 5% заплаченої премії яко зворот.

На житє обезпечайте ся тільки через „Днїстер“ в Товаристві Краківскім; свою провізию від сих обезпечень дає „Днїстер“ **на рускі добродійні цїли.**

Фонди „Днїстра“ виносять з кінцем 1905 р. суму **1,372.538 корон.**

„Днїстер“ припоручили Преосьв. Епископскі Ординарияти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Педоваца. (Телефона ч. 527).